

Ære og firindstyvende Mode.

Mandagen den 26de Februar 1894, Kl. 1.

Formanden (Høgsbro): Ved Skrivelse af 24de d. M. meddeler Justitsministeren, at han agter her i Tinget at fremsætte Forslag til Lov om Afgift af personlige Apoteker og Forslag til Lov om Forandringer i Lov af 19de Februar 1861 om Oprettelse af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn.

Ved Skrivelse af samme Dato meddeler Justitsministeren, at han agter i Landstinget at fremsætte Forslag til Lov om Pasning af Dampkedler paa Landjorden. Seg giver Ordet til Justitsministeren for at forelægge de nævnte to Lovforslag.

Justitsministeren (Melleman): Af disse Forslag drejer det første af den højtærede Formand nævnte sig om en Afgift paa de personlige Apotekerprivilegier. Lovforslaget gaar ud paa at bemyndige Regeringen til som Regel, naar et Privilegium bortgives for 2den Gang, og ligeledes naar det vel ikke bortgives for 2den Gang, men naar der er gaaet nogle Aar, efter at det er bortgivet, da at kunne paalægge de nuværende Privilegiehavere en Afgift, som skal gaa ind i en Fond, over hvilken der kun kan disponeres ved Lov, til Apotekervæsenets bedre Indretning. Hvad enten man nu i det hele tænker sig Apotekervæsenet omordnet eller ikke, eller hvilke Differ man nu kan have i den Retning, saa er en Ting sikker, og det er, at uden Penge kan der ikke gøres noget. Derfor vil det være rigtig at tilvejebringe en Fond, som kan benyttes i den Henseende, og med Hensyn til hvis Anvendelse der saa efter nærmere Overvejelse kan tages Bestemmelse ved Lov. Der er flere Beje, som der herved kan være Tale om at gaa, flere Bestemmelser, som der kunde gives en saadan Fond. Der kunde være Tale om at give den den Bestemmelse at hjælpe med til en Afløsning af de reelle Privilegier, men der kunde ogsaa være Tale om, hvis man ikke vil forfølge den Tanke, at benytte den til at subventionere de mindre Landapo-

teker, der oprettes paa Steder, hvor disse ellers ikke kunne betale sig, og saaledes virke hen til, at der kan oprettes flere saadanne Apoteker til Befolkningens Nytte, end der nu er. Endelig er der ogsaa en tredje Ting, som der kunde være Spørgsmaal om at anvende en saadan Fond til, nemlig til at danne en Pensionkasse for Apotekererker, saa at man ikke behøvede for Fremtiden at benytte den Maade at hjælpe disse Enter paa, som nu benyttes, nemlig at lade dem beholde Privilegiet efter deres Mand's Død, enten for bestandig eller for nogle Aar. Det er jo en given Ting, at flere af disse personlige Apotekerprivilegier give en meget betydelig Indtægt, og navnlig vil dette ofte vise sig, naar de bortgives for anden Gang. Første Gang vil det ofte stille sig saaledes, at man ikke ved, hvad de egentlig kunne give eller kunne ventes at ville give, og ofte vil det ogsaa stille sig saaledes, at den, der faar Privilegiet, maa anvende betydelige Omkostninger paa at sætte det hele i Drift. Derfor vil der navnlig først, naar et Privilegium for anden Gang bortgives, være Anledning til at tage et saadant Spørgsmaal under Overvejelse. Der er personlige Apotekerprivilegier, som efter alt, hvad man ved, give en saa betydelig Indtægt, at en Afgift paa flere Tusinde Kroner om Aaret ikke vil være ud over, hvad der kan bæres af et saadant Apotek. Seg tror, at dette er noget, man maa begynde med snarest muligt, i Særdeleshed da den Tid nu begynder at komme, hvor det hyppigt vil hende, at personlige Privilegier blive at bortgive for anden Gang. Det er altsaa det, som dette Lovforslag gaar ud paa. Seg vil anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvilje og i øvrigt med Hensyn til Enkelthederne henvise til de Bemærkninger, som ledsage det.

Det andet Lovforslag er Forslaget til Lov angaaende nogle Forandringer i Loven af 19de Februar 1861 om Indretningen af en Sø- og Handelsret i Kjøbenhavn. Hovedbestemmelsen i dette Lovforslag gaar egentlig kun ud paa at forøge de handelskyndige Medlemmers Antal fra 25 til 30. For Tiden er der 25 handelskyndige Medlemmer af Retten, men Forretningernes Antal, navnlig de egentlige Handelslagers Antal, er steget saa betydeligt, siden denne Domstol oprettedes, at det nu mere og mere bliver en meget tung Byrde at være Medlem af Retten. Det maa derfor bemyndiges, at det vil ske, og Erfaringen har for Resten allerede vist det, at de handelskyndige Medlemmer, naar de have tjent den Tid, som de efter Loven ere forpligtede til at tjene, ikke ville tjene mere. Dette er i mange Henseender